

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἀπρίλ' εἰκοσιέξη,
κάτι καλὸ θὰ φέξη.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Πεντακόσα κι' ὀγδόντα κι' ἑπτὰ,
προασπίζεσθ' ἐδάφη σεπτὰ.

Δάφναις στρώνωντας κι' ἐδῶ τὸν Σμολένσκη τραγουδῶ.

Ποῖδς ἐκεῖνος ποῦ λάμπει καὶ πετᾷ φτερωτὸς
κι' ἀπ' ὀπίσω του τρέχει δοξασμένος στρατὸς;
Ὁ Σμολένσκη ὁ μάρτυς, τὸ λαμπρὸ παλληκάρι,
τοῦ λαοῦ τὸ τραγοῦδι, τοῦ στρατοῦ τὸ καμάρι,
ποῦ περνᾷ καὶ διαβαίνει νικητὴς πέρα πέρα
καὶ τὸν λέν στρατιῶται Βασιληᾷ καὶ Πατέρα.

Λατρευτὸς τιμημένος ὁ Σμολένσκη ἀκόμα
πολεμεῖ μέρα νύκτα μὲς στοῦ Ρήγα τὸ χῶμα,
καὶ στοῦ γέρου πλατάνου τάνθισμένα κλωνάρια,
ποῦ τραγοῦδῃς ἐκεῖνος μιὰ μεγάλη πατρίδα,
μὲ τραγοῦδια τῆς Νίκης τοῦ στρατοῦ παλληκάρια
τοῦ Σμολένσκη κρεμοῦνε τὴν χρυσὴ τὴν λεπίδα.

Ὅπου χνῶτο ποζᾶτου τῆς Αὐλῆς Στρατηγοῦ
ἐκεῖ πέρα φευγάλα καὶ καρδιὰ τοῦ λαγοῦ,
κι' ὅπου στέκει Σμολένσκη, ἐκεῖ νίκη περίσσια,
σιδερένιο τὸ χέρι κι' ἡ καρδιὰ λειονταρίσια,
καὶ πεθαίνει τὸ κάθε Τουρκομάχο παιδί
μ' ἓνα γέλιο στὸ στόμα, μ' ἓνα δάφνης κλαδί.

Τὴν γαλάζια σημαία μοναχὸς τὴν ἀρπάζει
κι' ὁ Σταυρὸς τὸν θεριεύει κι' ὁ Σταυρὸς τὸν σκεπάζει,
κι' ἓνας ἴσκιος μὲ κλάμμα καὶ μὲ βόγγο βαθύ
τοῦ Σμολένσκη φουκτὸναι τὸ σπαθί τὸ σπαθί,
καὶ κτυπᾷ καὶ κτυπιέται καὶ τὴν Νίκη σημαίνει
κι' ἐκδιχεῖται μ' ἐκεῖνο μιὰ τιμὴ ντροπιασμένη.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος δκέτος.**

Φ. — "Ω πνεύματος καὶ σώματος ὀδύνη κι' ἀθυμία!...
ὅλα τὰ κλείνει, Περικλῆ, μιὰ λέξις ἀά τ ι μ ί α».
Δὲν ἔχω στόμα νὰ σοῦ 'πῶ καὶ γλώσσα νὰ 'μιλήσω...
μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τίποτα... φτύσε με νὰ σὲ φτύσω...
τί νὰ σοῦ 'πῶ καὶ νὰ μοῦ 'πῆς; ... τὰ ξέρω καὶ τὰ ξέρεις,
καὶ πάσχεις κι' ὑποφέρεις

σὰν πατριώτης ἄνθρωπος, σὰν τροβαδούρος ψάλτης,
καὶ τῶν Φαρσάλων ἡ φυγὴ σοῦ 'γίνηκ' Ἐφιάλτης.
Π. — 'Στὰ Φάρσαλα, 'στὰ Φάρσαλα, φωνάζουν, Φασουλῆ,
'στὰ Φάρσαλα, 'στὰ Φάρσαλα, ντουνιᾶς ἀντιλαλεῖ,
κι' ὅπου κι' ἂν πάω σήμερα κι' ὅπου κι' ἂν σταματήσω,
'στὰ Φάρσαλα, 'στὰ Φάρσαλα, μοῦ σκούζουν ἀπ' ὀπίσω.
'Στὰ Φάρσαλα, 'στὰ Φάρσαλα, καὶ τρέχω σὰν φρενήρης,
'Ἐπιτελάρχαι πηλαλοῦν κατόπιν μου ξιφῆρες,
πετοῦν προσωπικότητες, πετοῦν ἀξίαι τόσαι,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε, πατεῖς με καὶ πατῶ σε.
Φυγὴν γενναίαν, Φασουλῆ, καὶ τροπαιοῦχον ψάλλε,
ἄλλον ζ' ἀνφάν 'στὰ Φάρσαλα, καὶ μὲς 'σ' αὐτὰ, στρατέ,
κι' ὁ Καῖσαρ κι' ὁ Πομπήιος ἐπάλασαν τὸ πάλαι,
κι' ἐμεῖς ἐκεῖ θὰ δρέψωμεν τὰς δάφνας νικηταί.

Φ. — Τοὺς εἶδα, τοὺς κιαλάρισα...
Στρατάρχαι κι' Ἀρχηγοὶ
παραίτησαν τὴν Λάρισσα
κι' ἐφευγαν σὰν λαγοί.

Τοὺς εἶδ' αὐτοὺς, ποῦ ξέρουν
τὰ Γαλλικὰ φαρσί,
'στὰ Φάρσαλα νὰ φέρουν
τὴν Νίκη τὴν χρυσή.

Τὰδα καὶ τὰ 'μακάρισα
τὰ μούτρα τὰ χρυσᾶ,
ποῦ 'χάρισαν τὴν Λάρισσα
εἰς τὸν Ἐτέμ Πασσᾶ.

Κι' αὐτὸς μ' αὐτοὺς τὰ χάνει
καὶ τὸν σταυρό του κἀνει,
κι' ἔλεγε μὲ σεκλέτι:
«Χριστέ καὶ Μουχαμέτη,
φώτιστους νάλθουν 'πίσω,
γίαντ' εἶναι καὶ 'ντροπή
σ' ἐμέ τὸν τσελεπῆ
μιὰ πόλι νὰ πατήσω
χωρὶς νὰ πολεμήσω.»

Τί θρήνος καὶ τί κρότος
τῆς 'ματωμένης γῆς...
κι' ἐφευγε πρῶτος πρῶτος
ὁ γίγας τῆς φυγῆς.

Καὶ μὲς 'στὴν καταγίδα
καὶ τῆς φυγῆς τὸν σάλον
βλέπω τὴν ἀλουρίδα
πρώτην πρὸ τῶν Φαρσάλων.

Κι' ἐφαλα τὸ μεγαλεῖον
ἀνδρικής φυγῆς κι' εὐστόχου...

"Ω λαμπρὸν Ἐπιτελεῖον
τοῦ κυρίου Διαδόχου.

Τρέχουν τρέχουν, Περικλέτο, γυναικόπαιδα 'στὸ δρόμο
πεθαμέν' ἀπὸ τὸν τρόμο,
καὶ 'στὴ θλίψι καὶ 'στὸν πόνο τόσου κόσμου καὶ στρατοῦ
ἐβλεπες Ἐπιτελεῖς
καὶ λακίδες τῆς Αὐλῆς
νὰ μαζεύουν τὰ σαχάνια δαφνηφόρου νικητοῦ.

Μὴν ἀκούτε μήτε κλάμμα, μήτε τόσο βογγητό,
μὴν κυττάτε σκορπισμένο τὸν λεθέντη τὸν στρατό,
γι' αὐτοὺς ποῦ μειναν 'στοὺς δρόμους μιὰ πεντάρα μὴ σῶμα
ὁ ραγιάς ὁ σιχαμένος τέτοιος εἶναι τέτοια θέλει.
Τοὺς ραγιάδες φασκελώστε καὶ σ' αὐτοὺς δὲν πέφτει
καὶ τὰ μάτιχ σας γαρίδα μὴ χαθῇ κανέννας μπόγι.

Παραιτῆστε πυροβόλα,
πυρομαχικά καὶ τάμπαις...
πάρτε κάθε κατσαρόλα,
μὴν ξεχνάτε καὶ τῆς πάπιας.

Τοῦ πολέμου τὰ στεφάνια
φασκελώστε τώρα πιά...
σῶστε μόνο τὰ σαχάνια,
σῶστε μόνο τὰ παπιά,
μὲς 'στὰ Φάρσαλα νὰ πᾶμε
κι' ἐκεῖ πέρα νὰ τὰ φάμε.

Εἰς τὰ Φάρσαλα, παιδιὰ μου,
νὰ σὰς ἔχω 'στὴν καρδιά μου,
γιὰ τῆς πάπιας νὰ 'μιλοῦμε
καὶ γιὰ γλέντια μας πολλὰ,
κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ περγελοῦμε
τὸν Ἐτέμ τὸν Τουρκαλᾶ.

'Στῆς Λαρίσσης τὸ Παλάτι
τὴν παντιέρα του στηλόνει,
καὶ θαρρεῖ πῶς κἀνει κατὶ
καὶ θαρρεῖ πῶς μᾶς θυμόνει.

Κι' ἂν τὴν ἔστησε καὶ τί;
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ...
ὅλα τὰλλα τὰ πετοῦμε,
τὰ παπιά δὲν παραιτοῦμε,
κι' ἔλα, Τουρκαλᾶ χαζέ,
νὰ σοῦ δώσωμε μεζέ.

Κι' ἄλλαις τρεῖς παντιέραῖς στήσε,
κι' ὅσο στρατηγὸς κι' ἂν εἶσαι,
πάντα μένεις Τουρκαλᾶς
πρόστυχος καὶ μπουνταλᾶς.

Κι' ἂν ὀρμῶν ἐκ τῆς Λαρίσσης
ἕως κάτω προχωρήσης,
δὲν θὰ 'πῇ γιὰ σὲ κανεὶς
ἐπινίκια μεγάλα,
μὰ γιὰ 'μᾶς τοὺς εὐγενεῖς
εἶναι νίκη κι' ἡ φυγάλα.

Μέσα σὲ τέτοιο κακὸ μεγάλο
πέρνω τὸν ἕνα κυτῶ τὸν ἄλλο.

Φέρτε μουσική μεγάλη πᾶ-ντὲ-κάτρο κι' ἐδῶ νὰ παίξη,
βάλτε καὶ τῆς Νοσοκόμας νὰ καθίσουν 'στὸ τραπέζι,
τὸν Ἐτέμ περιφρονεῖτε καὶ γυρίστε του τὰ νῶτα,
εἶναι Τουρκαλᾶς ἰνφάμες,
κι' ἂς μᾶς 'δοῦν μὲς 'στὴν Ἀθήνα νὰ χορεύωμε σὰν πρῶτα
μὲ τῶν σαλονιῶν τῆς ντάμας.

'Ἀς ἀρχίσουν τῆς μαζούρκας καὶ τοῦ πᾶ-ντὲ-κάτρο στροφᾶι.
κι' ἴσως τὸ Κουθέρνο μᾶς αὐξήσῃ τὸν λουφέ.
Ρίχτε κάτω σακαράκαις, ρίχτε κάτω μπαγιονέταις,
καὶ γιὰ τούτη τὴν φυγάλα ποῖός τὸ ξέρει, βρε παιδιὰ,
μὴ τὸν σβέρκο μας φορτώσουν μὲ κατάρχουσας σπαλιέταις
κι' ὅλοι σκύβουν ἐμπροστὰ μας καὶ δὲν βγάζουν ταιμουδιά.

Τῆς φυγάλας μας ἡ δόξα νέαν πρόδον σημαίνει...
ποῖος γνωρίζει ποῖα τύχη καὶ τί μέλλον περιμένει
τούς τρανοὺς Ἐπιτελεῖς
τῆς ἀφέντρας τῆς Αὐλῆς.
Ποῖος εἰξεύρει πῶς 'στοὺς δρόμους θὰ βροντοῦν τῆς σακαράκαις,
πῶς θὰ στρίβουν κορδωμένοι τῆς μεγάλας των μουστάκαις,
πῶς θὰ τρῶνε τὰ καπόνια καὶ τῆς νίκης τοὺς καρπούς,
πῶς θὰ τρέχουν νὰ τσακῶνουν τὴν οὐρά τῆς Ἀλεπούς.

Φάτε πιέτε, κι' ἂς μᾶς λείψουν τοῦ πολέμου τὰ σεκλέτια,
δὲν 'γινήκαμε γιὰ μάχαις, δὲν 'γενήκαμε γιὰ τέτοια.
Γιὰ τοὺς μπάλους εἶναι μόνο τὰ γαλόνια τὰ χρυσᾶ
κι' ὅποιος ντράβαλα γυρεύει καὶ γιὰ πόλεμο λυσσᾶ,

πέρα πέρα τὸ σπαθὶ τοῦ καταμόναχος ἂς βγάξῃ
κατσαρίδες καὶ κορέους κι' ἀλογόμυταις νὰ σφάξῃ.

Πόσα, λύγισμα τῆς μέσης, σούρτα φέρτα 'στὰ Παλάτια,
γέλοια, χάχανα, ριστίκια, φαγοπότια καὶ ραχάτια,
σουαρέδες, καρναβάλι, μασκαράδες, Πιερότοι,
νὰ ζῶν χαριτωμένη, νὰ τιμῇ καὶ δόξα πρώτη,
κι' ἂν μᾶς λέγουν προπετός
πῶς σκοτώνεται στρατός,

εἶναι πλῆθος καὶ λεφοῦσι καὶ στρατός μπουρζοαζί,
καὶ δὲν εἶναι δὲ κι' ἀνάγκη κάθε πρόστυχος νὰ ζῇ.

Κι' ἂν κοντὰ σὰς γενναῖων μαχητῶν ψυχμαχᾶι,
μὴ σὰς μέλη γιὰ τοὺς πόνους ὑπνίου ταπεινοῦ,
τὸ 'δικό μας τὸ πομπᾶ νὰ μὴν πάθῃ μοναχᾶ
κι' αἶμα στάλα νὰ μὴν τρέξῃ κανένος Παλατιανοῦ,
κι' οὔτε πρέπει νὰ γυρίσῃ λαθωμένος καὶ σακάτης
ὁ κομψότατος ὁ κύκλος τῆς Αὐλῆς τῆς ντιλιάτης.

Τί τιμαῖς καὶ κολοκύθια καὶ μαρούλια μὲ τὸ ζῦδι;
φάτε πιέτε κι' ἐτοιμάστε τὰ μπαούλα γιὰ ταξείδι.
Τέλειωσε καὶ τοῦτ' ἡ ἀεστὰ τοῦ πολέμου τοῦτ' ἀφί,
καὶ τραβᾶτε 'στὴν Ἀθήνα γιὰ γαλόνια καὶ λουφέ.
Ρε' λείψαμε μὲ σκέρτσα καὶ φυγάλας τὴν Τουρκιά,
καὶ γιὰ τοῦτο στείλετέ μας ἄγκινάρας καὶ κουκιά,
μὲς 'στοὺς βόγγους, μὲς 'στοὺς θρήνους,
μὲ προσπάσις μας θερμᾶς,

νὰ τὰ τρώμε δι' ἐκείνους,
ποῦ σκοτόνονται γιὰ 'μᾶς.

Στέλλετέ μας τακτικά
φρούτα καὶ λαχανικά,
καὶ καθόλου μὴ θαρρῆτε πῶς μᾶς πάει ριπιτί...
στείλετε καὶ 'λίγο νέφτι γιὰ φευγάλα δυνατή.

Κι' ἔγραψεν ἀπὸ 'κεῖ πέρα
τὸ πικρὸ πρὸς τὸν πατέρα :
« Μὲν σὲρ παπᾶ,
ζέ νὲ σὲ πᾶ
κὲ φέρ' ἰσί...
τί λὲς καὶ σὺ ;

Π. — Κλαίω, καὶ μένε, σὰν κυττῶ
πῶς τόσο μένος θὰ χαθῇ,
πῶς τὸν λεβέντη τὸν στρατὸ
τὸν 'πρόσταξαν νὰ νικηθῇ.

Κλάψε καὶ σὺ παλληκαριᾶ,
ποῦ βάφει μ' αἵματα τὴν γῆ,
κι' ἐβόγγηζε βρειᾶ βρειᾶ
γιὰ τῶν μεγάλων τὴν φυγή.

Φ. — Τῶν κομμάτων ἡ σαπίλα, τῶν Ταμείων ἡ ρεμούλαις,
τῶν ρητόρων ἡ παρλάταις, ποῦ μοῦ φέρνουν ἀναγούλαις,
ἡ πληθὺς ἀξιωματῶν, ποῦ τὰ 'πήρανε κι' οἱ γύφτοι
κι' ὅλ' ἡ νέα κλεφτουριά,
τόσαις τούμπαις καὶ μετάνοιαις καθενὸς τσανακογλύφτη
'στῆς Αὐλῆς τὰ μαγειριά,
τοῦ συρμοῦ τὸ πατιρντί,
τὰ ζοῦρ φίζ, τὰ πρὲ μιντί,
μπάλ ντ' ἀνφάν καὶ κοστούμ,ε,
ποῦ 'ξετρεῖλλαναν κι' ἐμέ,
τόσα χάδια, τόσα γέλοια
σ' εὐνοούμενα κοπέλια,
συμμορίαί: ντιστεγκέδων, ποῦ μᾶς κάνουν τὸν βαρὺ,
τὰ κηλίσματα κι' οἱ τρόποι Γαλλικῆς φακλαναρί,
τῆς κυρίας Φασουλίας ἑνας κι' ἄλλος σουκρὲς,
τὰ παράσημα δεμένα 'στῶν γαιδάρων τῆς οὐραίς,
νὰ τὰ πέρνης σὺ κι' ἐγώ,
ποῦ πολλὰ ψιλολογῶ,
στρατηγοὶ λιμοκοντόροι,
μὲ φτεισίδι καὶ κορσέ,
ποῦ 'μπροστὰ 'στὸ μισοφόρι
κάνουν τὸ ὄρ καὶ μ. π. α. λ. α. ν. σ. ἐ,
νέοι Συβαρίται χαῦνοι,
γέροι Σάτυροι καὶ Φαῦνοι,
πόθος κι' ὄνειρο κρυφὸ
κάθε μάντρας καὶ σπητιοῦ
πῶς νὰ γίνουν κ. ὁ. μ. ἰ. λ. φ. ὁ
κι' ἄνθρωποι τοῦ Παλατιοῦ,
γυναικῶν χειραφετήσεις, ποῦ σαστίζεις καὶ κρατεῖς
τὸ μυκλὸ σου μὴ σοῦ φύγη,
τόσαις γλώσσαις περγελάστραις τῆς πατρίδας ἀρετῆς,
ποῦ 'στὴν δόξαν μᾶς ὠδήγει,
τώρα δὲ γελᾷ μαζί της
καὶ καθένας ψωμοζήτητης,
καὶ τὴν πέρνει 'στὸ μεζέ
σὰν νεόπλουτος μπλαζέ,
ὅλα τοῦτα κι' ἄλλα κι' ἄλλα
σπουδαιότητος πολλῆς
'ἔσπασαν εἰς τὴν φευγάλα

Π. —

τῶν νταήδων τῆς Αὐλῆς.
Ποῖος νοῦς στρατηγικός!...
ὅλοι χάσκουν κι' ἀποροῦν,
τώρα δὲ κανονικῶς
κι' ἀπαθεῖς ὑποχωροῦν,
ἕως ὅτου, Φασουλῇ,
μὲ τὰ σκέρτσα τῶν ἐκεῖνα
τὸν 'Ετέμ τὸν προσφιλεῖ
μᾶς τὸν φέρουν 'στὴν 'Αθήνα,
γιὰ νὰ λάβῃς μιὰν ἡμέρα τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίσῃς,
καὶ ξαπλώνοντας κοντὰ του τοὺς Ρωμηοὺς νὰ μακαρίσῃς
καὶ τ' ἀρχαῖα δειχνώντας του καὶ τῆς πέτραις τῆς πόλεως
κάθε τόσο νὰ τοῦ λὲς :
« Κέλ γκλοάρ, μὲν σὲρ 'Ετέμ !
κὲ ζέ τ' ἐμ, ζέ τ' ἐμ, ζέ τ' ἐμ. »

Φ. — 'Αμμ' ἐκεῖνο τὸ Γεωργάκη, τὸ θαλασσιὸ δελφίνι
δὲν εἰξεύρει πιά κανέναν ποιὸν νὰ πιάνῃ, ποιὸν ν' ἀφίγῃ,
Κύττα πέρα, Περικλέτο, πρὸς τὰ βᾶθη τούρανου...
πάει καὶ Θεσσαλονίκη, πάει καὶ Καρᾶ-Μπουρνου.

Τί κακὸ καὶ τί χαλάστρα!...
μωρὲ δόξα, μωρὲ τύχη!...
πάνε φρούρια καὶ κάστρα,
πάνε καὶ Κυκλώπων τείχη.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ παλληκαρι
λὲν ἐλευθεροὶ καὶ δοῦλοι
πῶς περνᾷ καὶ τὸν Κανάρη,
πῶς περνᾷ καὶ τὸν Μιαούλη.

Φεγγοβόλησαν πυρσὶ
τῶν πολέμων πέρα πέρα,
κι' ἀπ' τῆς Σκιᾶθου τὸ νησί
βομβαρδίζουν νύκτα 'μέρα.

Περικλέτο κακομοίρη,
μὴ γελᾷς, τάστ' ἔα πάψε,
καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
σάκκον φόρεσε καὶ κλάψε.

Ὁ γέρο-Δῆρ γκρεμίστηκε, γρηᾶ ψευτοφυλλάδα,
ποῦ σὰν τὸν βλέπῃς σοῦρχεται σὰν ὄρνις νὰ τοῦ κρώξῃ,
καὶ τώρα πλέον, Περικλῇ, τὴν δόξα τὴν 'Ελλάδα
'στὸ τελευταῖον σύνορον τὴν ἔφερε τῆς δόξης.
Ὁ Καρκαλοῦ γκρεμίστηκε, καὶ τὸν ξανθὸ τὸν Ράλλη
τὸν ἔβχλαν ἀπ' τὴ φωτιά τὰ κάστρα νὰ βγάλλῃ,
ὁ Παπαρόελας ἔπεσε, φλογερωτάτη κρᾶσις,
ὅπου θεριά μᾶς ἔκαμε γιὰ πόλεμον ἀνήμερα,
κι' ὁ Ράλλης τώρα βεβαιοὶ πῶς ἡ σπουδαία δράσις
θ' ἀρχίσῃ τὴν Παρασκευή, κι' εἶναι Σαββάτο σήμερα.
Π. — Ζήτω καὶ τὸ καινούριό μας καὶ τὸ παλὸ Κουβέρνο,
καὶ χύνω μαύρα δάκρυα, καὶ μὴτε κἄν σὲ δένω.

Μεγάλο σχέδιο στρατηγικὸ
κι' ἀπὸ τὰ Φάρσαλα 'στὸ Δομοκὸ.

Ὁ Πασσᾶς τραβᾷ τὴν πόλιν τῶν Φαρσάλων νὰ προσδᾶλλῃ,
μὰ Στρατόπεδο δὲν βρίσκει κι' ἀπ' ἐδῶ πηγαίνουν κι' ἄλλοι.
Σιωπὴ βαθεῖα καὶ νέκρα... μὴτε βρόντοι, μὴτε κτύποι,
κι' ἔσπαζε τὸ καύκαλό του γιὰ νὰ νοιώσῃ τὸ τερτίπι,
μὰ σὰν μποῦφος ποῦ νὰ νοιώσῃ μὲ τὸ σχέδιον αὐτὸ
πῶς τὸν 'γέλασαν καὶ πάλι καὶ τοῦ παίξουν τὸν κρυφτό.